

SEURAKUNTA VAI LAHKO? II

Väinö Hotti

Kollektiivinen synti – kadottava synti

Perinteisesti ajatellaan, että synti on henkilökohtainen, ”persoonallinen” asia:

”vaan **jokaisen on kuoltava oman syntivelkansa tähden**. Jokaiselta ihmiseltä, joka syö raakoja rypäleitä, heltyvät hänen omat hampaansa” (Jer.31:30).

”Katso, kaikki sielut ovat minun: niinkuin isän sielu, niin pojankin sielu - ne ovat minun. **Se sielu, joka syntiä tekee - sen on kuoltava**” (Hes.18:4).

Tässä on kuitenkin vain ”puolitotuus”; kollektiivinenkin synti kadottaa:

”Älä ole **joukon mukana** tekemässä pahaa, äläkä todista riita-asiassa niin, että taivut **joukon mukaan** ja väännät oikean vääräksi” (2. Moos.23:2).

”Aamun sarastaessa enkelit kiirehtivät Lootia sanoen: ”Nouse, ota vaimosi ja molemmat tyttäresi, jotka ovat luonasi, **ettet hukkuisi kaupungin syntivelan tähden**” (1. Moos.19:15).

”**Me olemme koettaneet parantaa Baabelia**, mutta ei hän ole parantunut. Jättäkää hänet ja **menkäämme pois**” (Jer.51:9).

”Älä ole liian kerkeä panemaan käsiäsi kenenkään päälle, **äläkä antaudu osalliseksi muiden synteihin**. Pidä itsesi puhtaana.” (1. Tim.5:22).

”Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: ”**Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa**. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen rikoksensa” (Ilm.18:4,5).

Pää pensaaseen

Tämä merkitsee sitä, että ei olla tietävinään totuudesta. Muita totuuksia tuodaan sylimäärin esille, mutta seurakuntaoppi jää ”harmaaksi alueeksi”. Pään laittaminen pensaaseen kielii myös ”pupujussin arkuudesta”.

Aikamme uskova on äärimmäisen arka; ei ota kantaa puolesta eikä vastaan. ONKO TÄNÄÄN JUMALALLA MYKKIÄ LAPSIA?

”Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! **Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos**” (Ilm.3:14-16).

Teologien työsarka

Asiahan kuuluisi ennen kaikkea teologeille. Kun on kyseessä eräs teologian keskeisemmistä termeistä, luulisi kiinnostuksen olevan suuri. Teologien tulisi dogmaattisesti ja loogisesti tuoda asia esille tavallisen sukankuluttajan tajuttavaksi. Seurakuntaopin tutkimisen kohdalla ei tosiaan ole tungosta. Sen tutkiminen ei näytä kuuluvan kenenkään intresseihin. Tämä saattaa liittyä myös ”itsesuojeluvaistoon”!

Periaatteet – käytäntö

Uskovat eri piireissä hyväksyvät periaatteessa ekklesia – aatteen, onhan se kirjattu uskontunnustukseenkin. Käytännön sovellutus kuitenkin takkuilee pahasti. Jokainen ryhmäkunta pitää visusti huolta siitä, etteivät teologiset linjaukset tuo takapakkia taloudelle. Jos opetus ja käytäntö eivät pidä yhtä, opetus valuu hiekkaan:

”Sinun elämäsi huutaa niin kovasti, etten kuule mitä sanot.”

”Kristityn elämä vetää viivan joko hänen kristillisyytensä yli tai sen alle”
(Fredrik Wislöff).

”Kirkkokunnan luonnetta ei ratkaise ”virallinen” oppi, jota siinä pitäisi opetettaman, vaan se oppi, mikä siinä todellisuudessa on käytännössä”
(Franz Pieper).

Tuttu ja turvallinen

Useimmat ihmiset haluavat ajaa raiteissa. Vuosisatainen perinne tulkitaan luotettavaksi. **”Kirkon tulisi jatkuvasti tarkistaa kulkutietään”**

(Osmo Tiirilä) on yleisesti laiminlyöty ja unohdettu ohje. Toisaalta nimenomaan maallikot luottavat kirkkoon: **Kirkko ei voi erehtyä!** Tämä kato-lisen kirkon fraasi jyllää edelleenkin myös monen luterilaisen selkäytimes-sä estäen terveellisen ja kriittisen tarkkailun. On ymmärrettävää, että moinen pimeys vallitsi pimeänä keskiaikana, mutta tänään se on anteeksiantamatonta.

Väärä ja oikea yhteys

Väärä, perinteinen ja sovinnainen yhteydenmuoto on ”yhteys yli rajojen”. Tässä näkemyksessä tunnustetaan ja laillistetaan uskontokuntien raja-aidat. Niitä pidetään pyhinä ja tabuina. Tämä näkemys on eräs ekumeeni-sen liikkeen kulmakivistä.

Oikea yhteys on ”yhteyttä ilman rajoja”. Se lähtee siitä, että Golgatalla kaikki raja-aidat purettiin. Tästä on seurauksena, ettei yhteyttä tarvitse ”luoda”, vaan ainoastaan ”säilyttää”:

”pyrkien **säilyttämään hengen yhteyden rauhan yhdyssiteellä**” (Ef.4:3).

Erottava väliseinä on Jeesuksen ristinkuolemassa purettu:

”Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja **purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden**” (Ef.2:14).

GOLGATALLA ON AINOASTAAN YKSI PENKKI – ARMAHDETTUJEN PENKKI!

Älyllinen itsemurha

On masentavaa, että uskovat hylkäävät terveen ajattelun kaikesta tärkeimmässä kohdassa. Siellä, missä tätä kysymystä käsitellään, terve ajat-telu on yleensä lomalla. Puuttuu kaikki dogmaattisuus ja loogisuus ja -raamatullisuus. ”Otetaan järki vangiksi”. Tämä merkitsee ”älyllistä itse-murhaa” - näin nimenomaan älykköjen taholta. Uskovienkin on ylen vaikeaa torjua enemmistöajattelun painetta. Luther halusi viedä ”takaisin Raamattuun!” Uskovien tulisi tehdä täyttä totta tunnustuksestaan ja

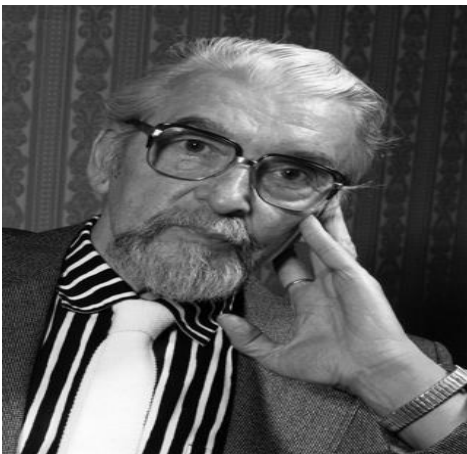
raamattu - uskollisuudesta, muutoin he kulkevat valheen tietä ja – saatanan talutusnuorassa!

Kansankirkko keskiössä

Hämmennyksen aiheuttaja on kansankirkko. Tässä on ”villakoiran ydin”. Koko opillinen sekamelska on kietoutunut kansankirkon ympärille. Siksi ongelmaa tulisi lähestyä siitä käsin. Pitäisi ensin vastata kysymykseen, onko kansankirkko todellinen kirkko ja seurakunta? Rooman vanavedessä se on ajautunut kauas alkuseurakunnan teologiasta. Tässä olisi pakko palata tilanteeseen, jossa kirkko tuli Rooman valtionuskonnoksi 300 -luvulla. Jäljet siis johtavat ”syltityhtaalle”, Roomaan. **Viime aikoina Rooman maine on niin pahoin tahriintunut, ettei kukaan halua tunnustaa olevansa Rooman perillinen! Mutta historia on voimassa!** Vieläkö kansankirkosta on löydettävissä alkuperäiset Kristuksen seurakunnan tunto-merkit? Eri hengelliset yhteisöt ovat tavalla tai toisella ”naimisissa” kansankirkon kanssa – tämä suhde osaltaan myös vääristää näiden teologiaa.

Peli poikki

Aikamme hengellinen toiminta on erinomaisen vilkasta. Touhua on paljon: souda! souda! Pitäisi kuitenkin sallia kysymys: Miksi soutaa? Touhuilu ei ole samaa kuin ahkeruus. Pitäisi ”viheltää peli poikki”, nollata tilanne ja näin päästä touhuilusta ahkeruuteen. Näkisin, ettei korjausta tilanteeseen saada teologioiden kautta. **Nyt on aika astua pelkäämättömien valistuneiden maallikoiden areenalle:**

(nettikuva)

EINO J. HONKANEN

1. **Nimi** Eino Johannes Honkanen
2. **Syntyi** 21.3.1917 Nurmeksessa
3. **Kuoli** 20.2.1987 Tuusulassa

Eino J. Honkanen toimi Evankelisluterilaisessa Sisälähetysseurassa ja Suomen Raamat- tuopistossa opettajana ja rehtorina, sekä Uusi Tie -lehdessä päätoimittajana ja Suomen Ev.lut. Kansanlähetyksessä hallituksen puheenjohtajana. Hänet tunnettiin julistajana, kirjoittajana ja kokoavana persoonana yli rajojen.

”Vain hyödyksi ovat ahkeran ajatukset, mutta **kaikki touhuilijat saavat vain vahinkoa**” (Snl.21:5).

”Ahkeruus ja touhu ovat kaksi eri asiaa.

Emme saa unohtaa: ”Kirottu olkoon se, johan Herran työtä laiskasti tekee!” emmekö myöskään: ”Olkaa lujat, järkähtämätömät ja aina innokkaat Herran työssä!” Mutta emme saa erehyä luulemaan, että touhu on aina ahkeruutta.

*On ihmisiä – ja juuri Jumalan valtakunnan työssä – joilla aina on hirmuinen kiire. Kuitenkaan kiireestä huolimatta he oikeastaan saavat vähän todellista aikaa. He joutuvat parsimaan jälkiään, koska he tekevät ajattelematta sellaista mikä ei ole tarpeellista. Usein heille ei riitä edes heidän oma työnsä, vaan he käyvät sotkemassa toistenkin työtä. He näyttävät ahkerilta – mutta **todellisuudessa ovat touhuilijoita**” (E J. Honkanen, Hengen uudistus, s.105).*

"Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään, hän, joka käyskelee niiden seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä: Minä tiedän **sinun tekosi ja vaivanäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseänsä apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valhettelijoiksi; ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja paljon sinä olet saanut kantaa minun nimeni tähden, etkä ole uupunut. Mutta se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi'" (Ilm.2:1-4).**

Kun seurakunnasta puuttuu **rakkaus**, kuten oli tilanne Efesossa, silloin olemme tekemisissä lahkoyhteisön kanssa: LAHKOLAINEN EI RAKASTA!

Toisaalta lahkolainen rakastaa, mutta hänen rakkautensa on tarkoin ”rajattua”. Se kohdistuu vain omaan piiriin. Hänelle on tuntematon kaikkia uskovia syleilevä EKKLESIA – rakkaus.

MIKÄ ON SEURAKUNTA?

1. Uskoviien yhteisö

Klassinen ja raamatullinenkin määritelmä on: SEURAKUNTA ON USKOVIEN YHTEISÖ. Kaikki uskovat kuuluvat yhtäläisellä oikeudella maailmanlaajuisen seurakuntaan. Keitä muita seurakuntaan voisi kuulua kuin uskovat?

2. Seurakunta on jakamaton

Seurakunta on Kristuksen ruumis:

”Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä” (1. Kor.12:27).

Seurakuntalaiset ovat kaikki **oksina Kristus – viinipuussa**:

”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä” (Joh.15:5).

3. Sirpaleseurakunta ei ole seurakunta

Tällä määritelmällä suljemme seurakunnan ulkopuolelle kaikki ne yhteisöt, jotka eri opinkäsityksiin nojautuen vaativat itselleen seurakuntastatusta (luterilaiset, katoliset, baptistit, helluntailaiset, vapaakirkolliset jne.).

Eri paikkakunnilla oleva kirkko voi olla erilainen **vain maatieteellisistä syistä**. Muutoin olemme tekemisissä ”lahkon” kanssa! Lahkolaiset eivät ole Kristuksen seurakunnan jäseniä! Kansalaiset ovat pitkälti tietämättömiä tästä raamatullisesta totuudesta. Tämä tietämättömyys taas menee teologien ja sananjulistajien piikkiin. He eivät ole julistaneet ”kaikkea Jumalan tahtoa”.

”Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa” (Apt.20:27).